

Foto: Catharina Linde Forsberg

Beagle

DOMARKOMPENDIUM

Svenska Beagleklubben 2016

➤ BEAGLE

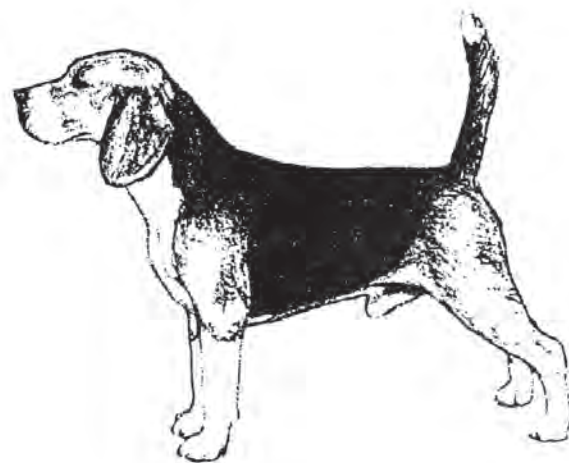
➤ HISTORIK

BEAGLEN I ENGLAND

BEAGLEN är en drivande jakthund med gamla anor och är känd till namnet åtminstone sedan 1400-talet. I Storbritannien, som räknas som rasens hemland, användes den framför allt för harjakt, i stora släpp, s.k. pack. Ett pack kan bestå av ett varierande antal hundar, vanligen 10 - 30 st (eller 5 - 15 couples, d.v.s. par, som den engelska benämningen är), men ibland t.o.m. upp till 50 st. Med ett beaglepack jagar man alltid till fots, till skillnad mot vad som är fallet vid jakt med beaglen större kusiner, harriern och foxhonden, vilka är mer skarp-sprungna och därför alltid följs till häst. Sedan 2004 är jakt med drivande hundar inte längre tillåten i England, och de pack som fortfarande finns kvar släpps istället på konstgjorda släppår.

HARJAKT med beagle i England är mer att betrakta som en sport än som egentlig jakt i den betydelse vi lägger i det ordet här i Norden, det vill säga att skaffa mat till hushållet. Man skjuter inte drevdjuret, utan en lyckosam jakt avslutas istället med att haren dödas av hundarna - "the kill". Detta är också förklaringen till varför man inte har använt beaglen till rådjurs- eller hjortjakt i England, den är för liten för att kunna döda vilt av den storleken.

Beaglepacken handhas av en **Master of Hounds**, som är den person som såväl planerar avelsarbetet, som samlar in pengar till omkostnaderna för packets utfodring och skötsel och ser till att markägarna i trakten är välvilligt inställda och upplåter sina marker till jakten. Ibland leder han eller hon också själva jakterna. Oftast sköts dock dessa av en särskild **Huntmaster**, iklädd

traditionell ridmundering. Till sin hjälp under jakten har denne några **Whippers-in** (inpiskare), flyfotade personer som hjälper till att hålla ihop packet om någon eller några av hundarna skulle börja dra iväg åt annat håll. Den långa piska de bär på används enbart för att genom en ljudlig pisksnärt signalera till hundarna att de skall samlas med de andra hundarna i packet igen.

För de engelska jaktbeaglarnas del är det fråga om en ren lagsport. De skall arbeta väl ihop, soloprestationer premieras inte. Den alltför självständiga hunden som söker ut för långt från packet, eller driver för sig själv, gallras obönhörligt ut. För att kunna arbeta samlat bör hanhundarna och tikarna i packet också vara ungefär lika höga, så att de kan hålla samma fart. Är någon hund för snabb eller för långsam för de övriga omplaceras den till ett lämpligare pack. Detta är förklaringen till att beaglestandarden inte anger någon skillnad i mankhöjd mellan hanhundar och tikar.

Rasens ovanligt stora variation i (önskvärd) mankhöjd hänger ihop med att man jagar med dem i olika typer av terräng. På slättlandet vill man ha mindre beaglar, som inte springer fortare än att man hinner följa med dem till fots, medan man i bergigare terräng behöver ha större hundar som klarar att jaga under svårare förhållanden. Detta är också förklaringen till att standarden inte anger någon idealhöjd för rasen.

För att packet skall vara riktigt enhetligt, vilket eftersträvas, bör de ingående beaglarna gärna också ha samma färg och teckning. Dock är jaktförmågan och att hundarna håller ihop väl under jakten viktigare än att de har en enhetlig färg.

The Cirencester College Beagle Pack i England, 2008.

UPPDELNING AV RASEN. I Storbritannien avlas beaglarna sedan många decennier antingen för utställning eller för jakt. För närvarande (2015) registreras runt 2500 beaglar om året i den Engelska Kennelklubben ("The Kennel Club"; www.thekennelclub.org.uk). Till skillnad från i Sverige behöver dock inte hela kullarna registreras, vilket innebär att det föds upp avsevärt fler valpar än de som registreras. Dessutom tillkommer valparna från jaktpacken, vilka registreras av en egen organisation, The Association of Masters of Harriers and Beagles (www.amhb.org.uk), som står utanför The Kennel Club. Jaktpacken har sina egna utställningar vid vilka hela eller delar av packet visas upp tillsammans. Peterborough Hound Show hör till de mer kända. Emellanåt engageras olika Masters of Hounds för att döma på de vanliga utställningarna som organiseras av The Kennel Club.

Beaglens mankhöjd. I den engelska standarden anges att önskvärd mankhöjd för beagle är från 13 till 16 tum, d.v.s. 33 till 40,6 cm. Någon idealhöjd existerar som nämnts inte, eftersom det är avhängigt av vilken typ av terräng packet jagar i. I England mäter domarna heller aldrig beaglarna på utställningarna, och mankhöjden utanför de angivna måtten utgör inte något diskvalificerande fel.

Förr i tiden förekom i England en miniatyrvariant av beaglen - s.k. **pocket beagles** (de skulle vara tillräckligt små för att kunna rymmas i en sadelficka), vilka skulle ha en mankhöjd understigande 10 tum (= 25 cm). Dessa var stundtals populära och kallades även **Elisabethan Beagles**, efter drottning Elisabeth som höll sig med ett pack av dessa små hundar. Det gick dock aldrig att få dem sunda och så småningom dog varianten ut.

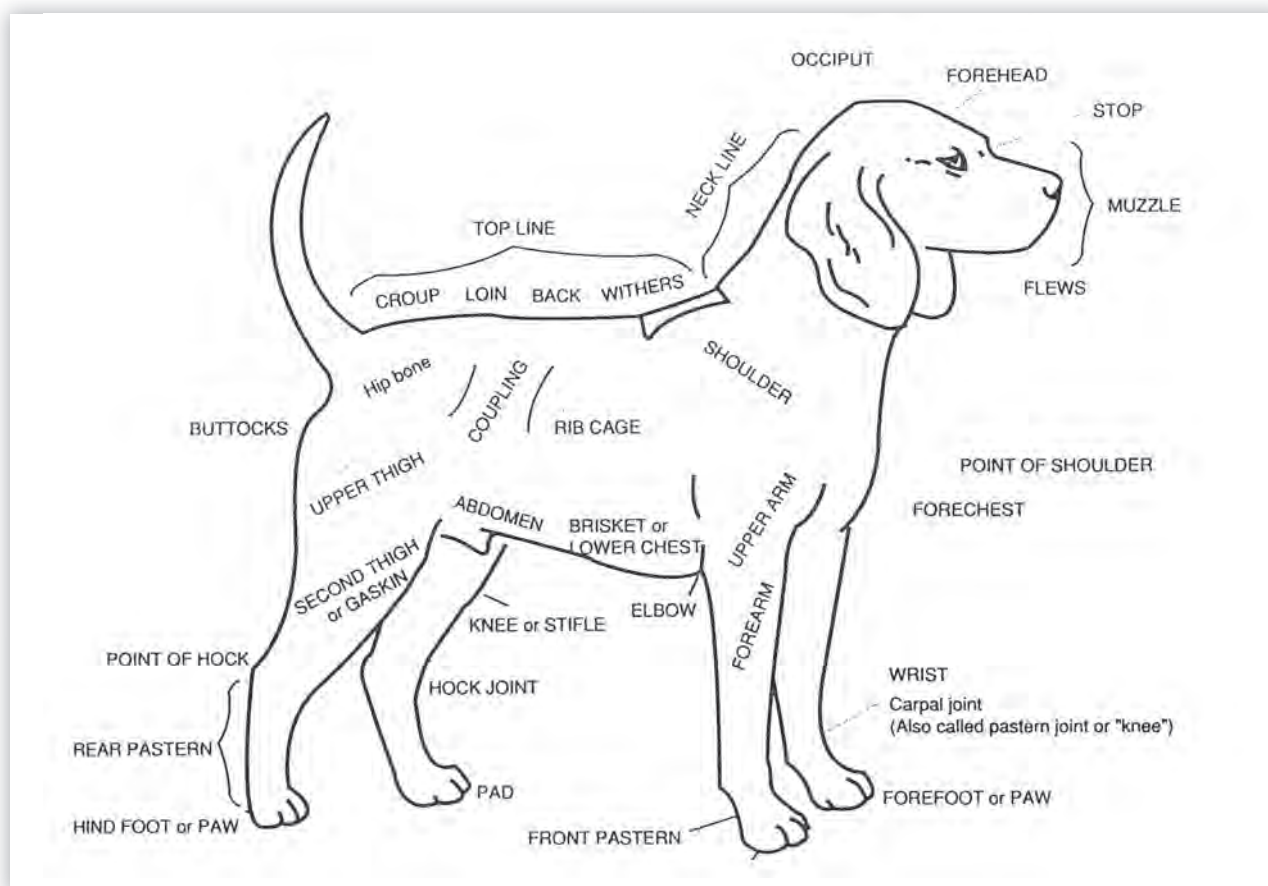
Beaglens hårlag. Idag är alla beaglar korthåriga. Under en period i början och mitten av 1900-talet förekom det i Storbritannien även strävåriga beaglar. Sannolikt var det sträva hårlaget resultatet av inblandning av strävårig terrier. Hårlagsvarianten fanns med i den engelska rasstandard under en ganska lång period, men ströks för flera decennier sedan.

Rasens hemland. Storbritannien betraktas som rasens hemland och inom FCI är det därför den engelska standarden i översättning som gäller. Eftersom valörerna i orden delvis kan ändras eller gå förlorade i samband med att de översätts återges i detta kompendium även den senaste engelska standarden, från 2010, i original.

DEN ENGELSKA BEAGLESTANDARDEN

Beagle standard (England)

(Approved by The Kennel Club 2010)

GENERAL APPEARANCE

A sturdy, compactly-built hound, conveying the impression of quality without coarseness.

CHARACTERISTICS

A merry hound whose essential function is to hunt, primarily hare, by following a scent. Bold, with great activity, stamina and determination. Alert, intelligent and of even temperament.

TEMPERAMENT

Amiable and alert, showing no aggression or timidity.

HEAD & SKULL

Fair length, powerful without being coarse, finer in the bitch, free from frown and wrinkle. Skull slightly domed, moderately wide, with slight peak. Stop well defined and dividing length, between occiput and tip of nose, as equally as possible. Muzzle not snipey, lips reasonably well flewed. Nose broad, preferably black, but less pigmentation permissible in lighter coloured hounds. Nostrils wide.

EYES

Dark brown or hazel, fairly large, not deep set or prominent, set well apart with mild appealing expression.

EARS

Long, with rounded tip, reaching nearly to end of nose when drawn out. Set on low, fine in texture and hanging gracefully close to cheeks.

MOUTH

The jaws should be strong, with a perfect, regular and complete scissors bite, i.e. the upper teeth closely overlapping the lower teeth and set square to the jaws.

NECK

Sufficiently long to enable hound to come down easily to scent, slightly arched and showing little dewlap.

FOREQUARTERS

Shoulders well laid back, not loaded. Forelegs straight and upright well under the hound, good substance, and round in bone, not tapering off to feet. Pasterns short. Elbows firm, turning neither in nor out. Height to elbow about half height at withers.

BODY

Topline straight and level. Chest let down to below elbow. Ribs well sprung and extending well back. Short in the couplings but well balanced. Loins powerful and supple, without excessive tuck-up.

HINDQUARTERS

Muscular thighs. Stifles well bent. Hocks firm, well let down and parallel to each other.

FEET

Tight and firm. Well knuckled up and strongly padded. Not hare-footed. Nails short.

TAIL

Sturdy, moderately long. Set on high, carried gaily but not curled over the back or inclined forward from root. Well covered with hair, especially on underside.

GAIT/MOVEMENT

Back level, firm with no indication of roll. Stride free, long reaching in front and straight without high action; hind legs showing drive. Should not move close behind nor paddle nor plait in front.

COAT

Short, dense and weatherproof.

COLOUR

Tricolour (black, tan and white); blue, white and tan, badger pied; hare pied; lemon pied; lemon and white; red and white; tan and white; black and white; all white. With the exception of all white, all the above mentioned colours can be found as mottle. No other colours are permissible. Tip of stern white.

SIZE

Desirable minimum height at withers 33 cm (13 ins). Desirable maximum height at withers 40 cm (16 ins).

FAULTS

Any departure from the foregoing points should be considered a fault and the seriousness with which the fault should be regarded should be in exact proportion to its degree.

NOTE

Male animals should have two apparently normal testicles fully descended into the scrotum.

BEAGLEN I USA

BEAGLEN blev tidigt mycket populär i USA, dit den kom från England i slutet av 1870-talet. Under de senaste decennierna har det amerikanska inflytandet på exteriören inom rasen ökat markant internationellt sett. Detta är inte förvånande med tanke på att det årligen registreras mer än 30.000 beaglar i Amerikanska Kennelklubben (www.akc.org). Beaglen brukar ligga på mellan 4:e och 8:e plats på Tio-i-Topp listan över antal AKC-registreringar av samtliga raser i landet. Detta är i huvudsak beaglar som inte används till jakt utan som familjehundar och till utställning, agility, lydnad etc. Många fler beaglar föds dessutom som inte blir registrerade i AKC.

Jakt med beagle är dock även det mycket populärt i USA. De beaglarna registreras mestadels i andra klubbar än AKC. De används f.f.a. till jakt på hare eller kanin. I USA använder man ibland vapen under de praktiska jakterna med beagle. Upp emot 50.000 starter görs varje år på jaktprov. Man jagar antingen med beaglarna två och två, i ett så kallat "brace", eller i större släpp, d.v.s. "pack". Reglerna för de två provformerna skiljer sig på flera väsentliga punkter.

När hundarna startar två och två i ett brace bedöms de mot varandra, i heat. För att bättre kunna bedöma hundarna sitter domarna ofta till häst, så att de verkligen kan följa med drevet och se i detalj hur hundarna arbetar. Det blir bara korta jakter, och det är hundarnas jaktegenskaper och inte drevtiden som ger utslag. För att få ner drevhastigheten har man då och då blandat in basset hound i den här typen av jaktbeagle, vilket har medfört en väsentlig förändring och ofta rasotypisk exteriör.

Den amerikanska packjakten skiljer sig däremot inte

mycket från den engelska, men man har mindre pack, antingen ett "two-couple pack", d.v.s. med två par = 4 hundar, ett "four-couple pack" med 8 hundar eller som mest ett "eight-couple pack" med 16 hundar. I USA är man ännu mer noga med samarbetet mellan hundarna och under jakten skall packen hålla så väl ihop att det skall "kunna rymmas under ett täcke". En och samma hund kan vanligtvis inte användas för båda jaktformerna.

UPPDELNING AV RASEN. Liksom i England avlas utställningsbeaglarna och jaktbeaglarna, med få undantag, sedan länge helt separat i USA. Detta har medfört att man inte har någon kännedom om den jaktliga förmågan hos utställningslinjerna, och att flertalet av jaktbeaglarna här har en sämre, eller till och med otypisk, exteriör.

Beagles mankhöjd. En av de viktigaste skillnaderna mellan den engelska och den amerikanska beaglestandarderna är mankhöjden. Beaglen indelas i USA i två storleksvarianter: de större som är mellan 13 och 15 tum, (d.v.s. 33 till 38 cm), och de små som är under 13 tum, (d.v.s. under 33 cm; och det finns inte någon nedre begränsning). Den högsta tillåtna mankhöjden i USA är således 38 cm (15 tum), d.v.s. hela 2,6 cm lägre än vad som gäller i England och inom FCI. En mankhöjd över 38 cm utgör i USA ett diskvalificerande fel. På utställning tävlar de två varianterna först inom sin storlek. Vinnaren i respektive variant möts sedan om BIR:et.

I USA kan domaren kontrollmäta beaglarna i ringen, men det sker bara i undantagsfall, och då vanligtvis på begäran av någon av de andra utställarna. Vid mätningen använder

man sig här bara av två fasta mätbågar, 33 respektive 38 cm höga, som hunden ska passa in under. De små beaglarna som inte går in under 33 cm-bågen flyttas till klassen för de större, medan de större som inte går in under 38 cm-bågen alltså diskvalificeras. Efter tre sådana diskvalifikationer får de inte längre ställas ut. En beagle som börjat som under 13 tum men blir för stor kan alltså däremot tävla vidare som 13 till 15 tum. En och samma beagle kan på så vis erövra championat i båda storlekarna.

Pälstrimming. En annan skillnad mot i England är att i USA trimmas pälsen på i princip samtliga utställningsbeaglar för att åstadkomma en ren profil, framhäva hundens exteriöra fördelar och dölja eventuella svagheter.

Det är också vanligt, men inte tillåtet, att man på trefärgade beaglar färgar in den svarta manteln på ryggen för att göra den tydligt markerad, eller svartfärgar nosen på de ljusare tecknade beaglarna. Detta görs för att försöka påverka domarna, trots att färgen hos beaglen egentligen inte spelar någon roll.

För att fästa domarnas uppmärksamhet på skillnaderna i den engelska och den amerikanska standarden för beagle, och på de förändringar i typen som riskerar att uppstå, redovisar vi i detta kompendium även den amerikanska beaglestandardens i sin helhet, och en sammanfattning av de viktigare skillnaderna mellan den engelska och den amerikanska standarden.

DEN AMERIKANSKA BEAGLESTANDARDEN

Beagle standard (USA)

(Approved September 10, 1957)

(OBS: Inom FCI gäller den engelska beaglestandardens)

HEAD

The skull should be fairly long, slightly domed at occiput, with cranium broad and full.

EARS

Ears set on moderately low, long, reaching when drawn out nearly, if not quite, to the end of the nose; fine in texture, fairly broad – with almost entire absence of erectile power – setting close to the head, with the forward edge slightly inturning to the cheek – rounded at tip.

EYES

Eyes large, set well apart – soft and houndlike – expression gentle and pleading; of brown or hazel color.

MUZZLE

Muzzle of medium length – straight and squarecut – the stop moderately defined.

JAWS

Jaws – level. Lips free from flews; nostrils large and open.

DEFECTS:

A very flat skull, narrow across the top; excess of dome, eyes small, sharp and terrierlike, or prominent and protruding; muzzle long, snipy or sharp and terrierlike, or cut away decidedly below the eyes, or very short. Roman-nosed, or upturned giving a dish-face expression. Ears short, set on high or with a tendency to rise above the point of origin.

BODY

NECK AND THROAT

Neck rising free and light from the shoulders, strong in substance yet not loaded, of medium length. The throat

clean and free from folds of skin; a slight wrinkle below the angle of the jaw, however, may be allowable.

DEFECTS:

A thick, short, cloddy neck carried on a line with the top of the shoulders. Throat showing dewlap and folds of skin to a degree called “throatiness”.

SHOULDERS AND CHEST

Shoulders sloping – clean, muscular, not heavy or loaded – conveying the idea of freedom of action with activity and strength. Chest deep and broad, but not broad enough to interfere with the free play of the shoulders.

DEFECTS:

Straight, upright shoulders. Chest disproportionately wide or with lack of depth.

BACK LOIN AND RIBS

Back short, muscular and strong. Loin broad and slightly arched, and the ribs well sprung, giving abundance of lung room.

DEFECTS:

Very long or swayed or roached back. Flat, narrow loin, flat ribs.

FORELEGS AND FEET

FORELEGS

Straight with plenty of bone in proportion to the size of the hound. Pastern short and straight.

FEET

Close, round and firm. Pad full and hard.

DEFECTS:

Out at elbows. Knees knuckled over forward, or bent backward. Forelegs crooked or Dachshundlike. Feet long, open or spreading.

HIPS, THIGHS, HIND LEGS AND FEET

Hips and thighs strong and well muscled, giving abundance of propelling power. Stifles strong and well let down. Hocks firm, symmetrical and moderately bent. Feet close and firm.

DEFECTS:

Cowhocks, or straight hocks. Lack of muscle and propelling power. Open feet.

TAIL

Set moderately high; carried gaily, but not turned forward over the back; with slight curve; short as compared with the size of the hound; with brush.

DEFECTS:

A long tail Teapot curve or inclined forward from the root. Rat tail with absence of brush.

COAT

A close, hard, hound coat of medium length.

DEFECTS:

A short, thin coat, or of a soft quality.

COLOR

Any true hound color.

GENERAL APPEARANCE

A miniature Foxhound, solid and big for his inches, with the wear-and-tear look of the hound that can last in the chase and follow his quarry to the death.

VARIETIES

There shall be two varieties: Thirteen Inch – which shall be for hounds not exceeding 13 inches in height. Fifteen Inch – which shall be for hounds over 13 but not exceeding 15 inches in height.

DISQUALIFICATION

Any hound measuring more than 15 inches shall be disqualified.

SCALE OF POINTS		
HEAD		
Skull	5	
Ears	10	
Eyes	5	
Muzzle	5	= 25
BODY		
Neck	5	
Chest & Shoulders	15	
Back, Loin & Ribs	15	= 35
RUNNING GEAR		
Forelegs	10	
Hips, Thighs & Hind Legs	10	
Feet	10	= 30
COAT	5	
STERN	5	
TOTAL		= 100

En amerikansk beagletik av varianten under 33 cm av utmärkt typ.

DE VIKTIGASTE SKILLNADERNA MELLAN DEN ENGELSKA OCH DEN AMERIKANSKA BEAGLESTANDARDEN:

ENGLAND

MANKHÖJD 33 – 40,6 cm.
Mäts ej.

STOP Väl markerat.

ÖRON Lågt ansatta.

RYGG Kort i ländpartiet,
men välbalanserad.

SVANS Relativt lång, högt ansatt.

FÄRG Leverfärg ej godkänd.

USA

MANKHÖJD Under 33 cm, och 33 – 38 cm.
Kan mätas.
Över 38 cm utgör diskvalificerande fel.

STOP Relativt väl markerat.

ÖRON Relativt lågt ansatta.

RYGG Kort rygg.

SVANS Kort i relation till hundens längd,
relativt högt ansatt.

FÄRG..... Leverfärg godkänd.

En utmärkt hanhund av engelsk typ, med den korrekta, mer rektangulära kroppslängden.

En utmärkt hanhund av amerikansk typ, med kort rygg och kropp.

BEAGLEN ÄR EN RAS. Även om standarden för beagle i USA således skiljer sig på flera viktiga punkter från hemlandets så har det inte gått så långt som till att dela upp beaglen i två olika raser, en engelsk beagle och en amerikansk.

DE VIKTIGASTE SKILLNADERNA mellan den inom FCI korrekta engelska typen och den amerikanska rör alltså **mankhöjden, kroppslängden och färgen**. Mankhöjden är i USA lägre. Beträffande kroppslängden anger den engelska standarden att ländpartiet skall vara kort, men hunden i övrigt i balans, vilket innebär att hunden skall vara något rektangulär. Den amerikanska standarden anger däremot att ryggen skall vara kort.

De amerikanska beaglarna är följaktligen vanligtvis såväl mindre som kortare i kroppen än de engelska. Till detta kommer att leverfärg inte är godkänt i England/FCI, men en korrekt houndfärg i USA.

En ung tik av utmärkt typ och med den rätta kroppslängden

Two utmärkta representanter för rasen.

BEAGLEN I SVERIGE

De första dokumenterade beaglarna i vårt land deltog på en hundutställning i Göteborg 1891. Enstaka beaglar importerades under 1900-talets början. Först i slutet av 1940-talet och början av 1950-talet förekom någon mer systematisk import, och 1953 bildades Svenska Beagleklubben (SBLK).

Även om beaglen i England mest användes för harjakt så togs den in till Sverige i första hand som ett alternativ för en mer etisk drevjakt på rådjur i samband med att man började göra stövorna rådjursrena. Att man inte jagar rådjur eller hjort med beagle i England beror inte på att hundarna inte vill eller kan driva dessa, utan hänger ihop med jaktformen, d.v.s. att man inte använder sig av skjutvapen utan det är hundarna som ska kunna avsluta drevet genom att döda drevdjuret, "the kill", vilket beaglarna är för små för när det gäller klövdjur.

De beaglar som fann vägen till Sverige kom nästan undantagslöst från de engelska jaktpacken. Ofta rörde det sig om hundar som hade kasserats från packen av olika skäl. Ibland var detta av godo för oss, som i de fall det var

de självständiga hundarna man gjorde sig av med, men ibland var det hundar som brast i olika för vårt nordiska jaktsätt viktiga egenskaper, som t.ex. söket eller skallet. Att omskola den sedan många hundra år tillbaka packjagande beaglen till en ensamjagande hund tog sin tid, men idag försvarar beaglen sedan länge på ett utmärkt sätt sin plats som den mest allround drivande hunden för jakt på hare, rådjur och räv.

Årligen registreras för närvarande mellan 250 och 350 beaglar i SKK, varav 5-10% utgörs av import, och mellan 300 och 350 starter görs på jaktprov. Prisdrevsfrekvensen på jaktproven låg säsongen 2014/2015 på 77%. Av drevprovspriserna var 65% på drev efter hare, 32% på rådjur och 3% på räv. Viltspårprovsverksamheten har fått ett uppsving i och med införandet av Viltspårschampionat för beagle, och runt 100 starter görs för närvarande årligen. På SBLK:s utställningar startar drygt 400 beaglar och på SKK:s drygt 200 st. Runt 20% av de på utställning startande beaglarna tävlar i jaktklassen.

RASSPECIFIK AVELSSTRATEGI (RAS) (2014-09-24) EXTERIÖR

Utdrag ur rasstandarden: Standarden är baserad på funktion och beaglen skall vara en robust, kompakt byggd jakthund, som skall ge intryck av kvalitet utan att vara grov. Kroppen skall vara väl samlad och i god proportion. Rörelserna skall vara parallella och vägvinnande. Pälsen skall vara kort, tät och ge ett gott skydd mot väder och vind. Beaglen är vanligtvis trefärgad eller tvåfärgad. Nosstryffeln skall vara bred och helst svart; ljusare pigmentering är tillåten hos hundar med ljus pälsfärg. Ögonen skall vara mörkt bruna eller hasselnötsbruna och ha ett

milt och vänligt uttryck. Beaglen skall ha ett perfekt, regelbundet och komplett saxbett. Svansen skall vara kraftig och måttligt lång. Den skall vara högt ansatt och bäras glatt men inte vara ringlad över ryggen eller bäras framåtriktad från svansroten. Tassarna skall vara väl slutna och starka. Önskvärd mankhöjd är 33-40 cm.

Antalet utställda hundar har varit runt 400 per år, men har nu ökat och nästan var 5:e beagle startar dessutom numera i jaktklassen. Exteriören har tydligt förbättrats

under de senaste åren, vilket också ger en hållbarare jakthund. (Detta framgår också av Agrias försäkringsstatistik där bl.a. färre beaglar har behövt behandlas för problem på grund av för dåliga knäledsvinklar). Antalet utdelade Cert, CK, Excellent och VG har ökat medan andelen Good och Sufficient har minskat.

Målsättning: Att eftersträva att bevara och ytterligare förbättra beaglens funktionella och tilltalande exteriör.

Strategi: Fortlöpande information till uppfödare och exteriördomare. Att uppmärksamma olika abnormiteter som kan inverka på rasens exteriör och funktionalitet, t.ex. krokiga framben eller raka knäledsvinklar. Det är också viktigt att se upp med alltför lösa (ektropion) eller inrullade (entropion) nedre ögonlock, svaga tassar, eftergivande rygg och en för kort päls som inte skyddar mot väder och vind. Att följa upp storleken inom rasen.

Hanhund av utmärkt typ.

► RASSTANDARD FÖR BEAGLE MED KOMMENTARER

Grupp 6. FCI-nummer 161.
FCI-standard på engelska publicerad 2011-01-27.
FCI-standard fastställd av FCI General Committée 2010-10-13.
Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2016-01-29.

URSPRUNGLAND/HEMLAND:

Storbritannien

ANVÄNDNINGSSOMRÅDE:

Drivande jakthund

FCI-KLASSIFIKATION:

Grupp 6, sektion 1.3, med arbetsprov

BAKGRUND/ÄNDAMÅL:

Beagle lär ha avlats fram från foxhound till mindre kopia av denna ämнад för jakt, särskilt på hare, med jägare till fots. Rasen används fortfarande i pack ofta organiserade av institutioner som skolor och college. Det är en livlig och ivrig liten hund, full av entusiasm och energi, alltid redo för alla aktiviteter som den är involverad i. Allt i rasen anger spänst och det finns ingen bättre syn än ett beaglepack i full karriär med sina huvuden ner i spåret och svansen rakt upp när de koncentrerar sig på jakten.

Kommentarer:

- I Sverige är packjakt förbjudet och beaglen används här som ensamdrivande hund.
- Uppgiften i standardtextens rashistorik att beaglen skulle ha avlats fram från foxhound motsägs av en uppsjö historisk dokumentation om beaglens bakgrund. Så här skriver t.ex. Brian Vesey-Fitzgerald i sin bok: *The Domestic Dog. An introduction to its History*, från 1957:

"The Beagle. This is probably the oldest indigenous British breed. **The Harrier.** A larger and rather courser edition of the Beagle. **The Foxhound.** A still larger edition of the Beagle."

"It is often said that fox-hunting in this country is not more than some two hundred years old (and as an organized, specialized, sport that is true enough)..."

"There were scenting-hounds in Britain in Roman times, and it is as certain as anything can be that they were not brought in by the Romans but were already well established long before Julius Caesar made his first excursion. We know from Canute's forest laws of 1016 that beagles were in common use in Saxon times.

HELHETSINTRYCK:

Beagle skall vara en robust, kompakt byggd jakthund, som skall ge intryck av styrka utan att vara grov.

Kommentarer:

- Beaglen skall alltså vara ganska kraftigt byggd. Ett för lätt, men också ett för tungt helhetsintryck drar ner prisvalören.

Beaglen trivs i flock. Leken här leds av en tik med färgen tricolour mottle.

VIKTIGA MÄTTFÖRHÅLLANDEN:

Stopet skall dela huvudet, från nackknöl till nospets, i två så lika långa delar som möjligt.

Avståndet från marken till armbågen skall motsvara ungefär halva mankhöjden.

Tik och hanhund av utmärkt typ.

Hanhund av utmärkt typ.

Tik av utmärkt typ.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR:

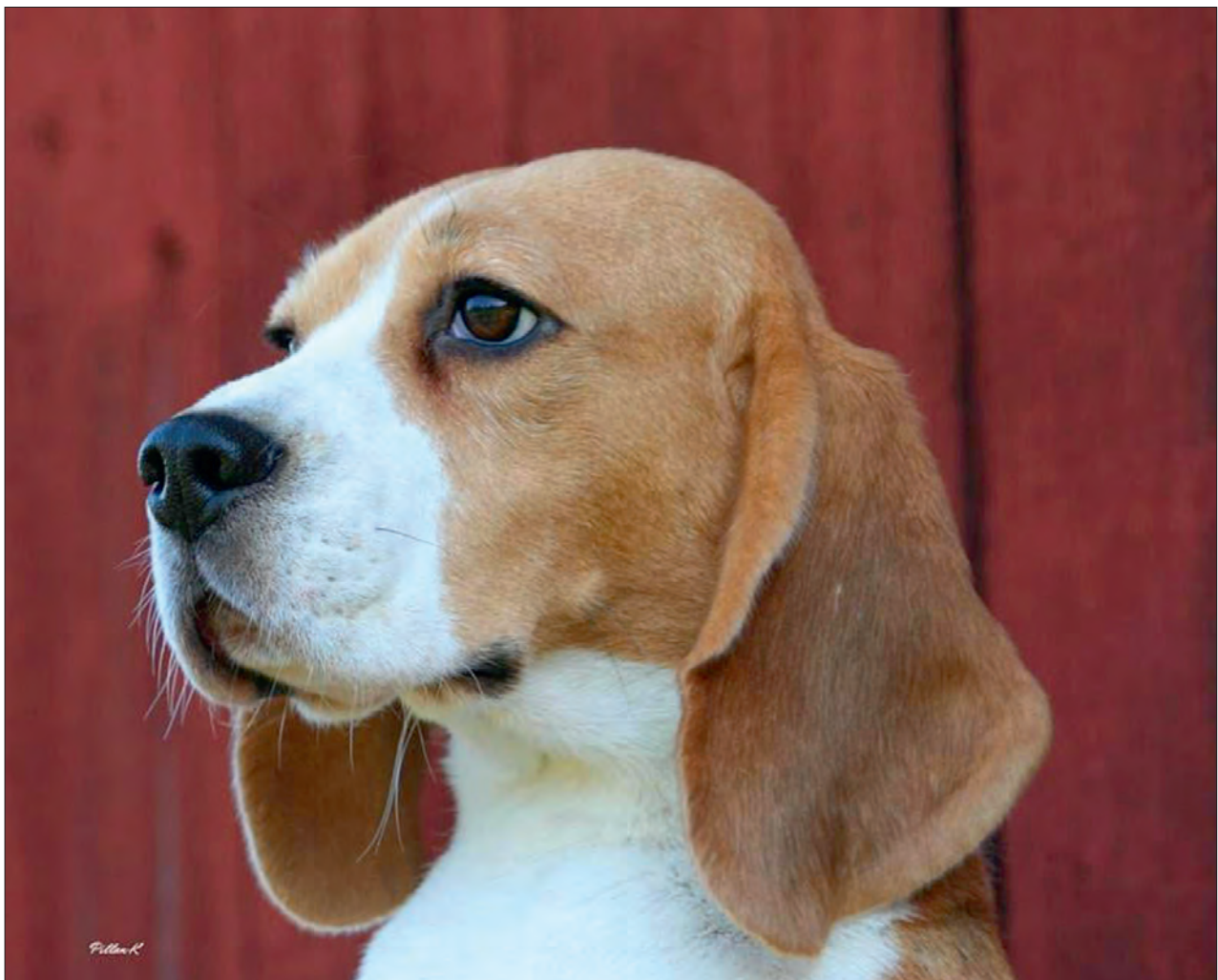
Beagle skall vara en glad, vänlig och livlig jakthund. Den skall vara modig, mycket aktiv, uthållig och målmedveten. Den skall vara alert, intelligent och ha ett stabilt temperament. Den får aldrig visa aggressivitet eller skygghet. Rasens huvudsakliga funktion är att jaga, främst hare, genom att följa spårvittringen.

Kommentarer:

- Genom sin bakgrund som packhund har beaglen sedan många hundra år selekterats för att kunna umgås med andra hundar i flock. I jaktkenneln har beaglarna alltid hållits i grupp, alla hanhundarna tillsammans för sig och tikarna för sig. Bråk mellan dem kan inte accepteras. Detta har medfört att beaglen som ras är mycket social, och har lätt för att umgås med barn, och med olika sorters husdjur. ***Bråk mellan hundarna i ringen eller annan aggressivitet är därför mycket otypiskt för rasen och skall aldrig accepteras, liksom inte heller skygghet.***

HUVUD:

Huvudet skall vara tillräckligt långt. Det skall vara kraftfullt utan att vara grovt. Huvudet skall vara mer förfinat hos tiken. Det skall vara fritt från hudveck och rynkor.

SKALLPARTI

Skalle:

Skallen skall vara lätt välvd och måttligt bred med svagt markerad nackknöl

Stop:

Stopet skall vara väl markerat och dela avståndet mellan nackknöl och nosspets i två så lika långa delar som möjligt.

ANSIKTE

Nostryffel:

Nostryffeln skall vara bred och helst svart. Ljusare pigmentering är tillåten hos hundar med ljus pälsfärg. Näsborrharna skall vara vida.

Nosparti:

Nospartiet får inte vara snipigt.

Läppar:

Läpparna skall vara någorlunda stora och hängande.

*Tre välskurna beaglehuvuden.
Hunden i mitten dock med en något öppen mungipa.*

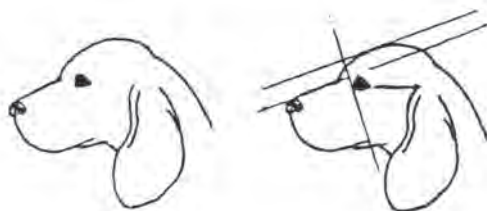
*Utmärkta huvuden och uttryck
hos hanhund respektive tik.*

Kommentarer:

- Ett korrekt, tämligen långt, välskuret och lagom kraftigt huvud är viktigt för helhetsintrycket hos beaglen, såväl när det gäller hanhunden som tiken. Könsprägeln skall vara tydlig.
- Beaglens huvud skall, framifrån sett, vara kraftigt och ungefär jämbrett, med parallella plana sidolinjer. Det skall inte ha breda, "köttiga" kinder, och inte heller vara starkt inskuret framför ögonen med ett smalt nosparti.
- Fortfarande förekommer en del för lätta huvuden, med snipigt nosparti, dåligt markerat stop och korta, högt ansatta öron. Alltför tunga huvuden är mer ovanliga men även de är fel.
- En del beaglar har ett för kort huvud, och/eller ett för kort nosparti, á la amerikansk cocker spaniel, vilket drar ned helhetsintrycket.
- Rynkor i pannan skall helst inte förekomma. I kombination med ett för grovt "lymfatiskt" huvud med för mycket löst skinn ger det ett främmande uttryck.
- Såväl en alltför flat hjässa som en alltför välvd skalle (äppelhuvud) kan förekomma och ger ett felaktigt uttryck.

Forts. nästa sida

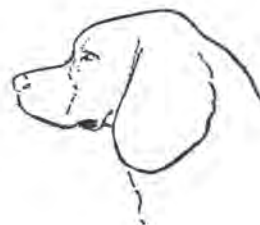
- Nospartiet skall vara djupt, med väl utvecklade, men inte överdrivna läppar. Mungipan skall vara torr och väl sluten.
- Trefärgade beaglar skall ha svart nosspegel. De ljusast tvåfärgade (lemon and white) har ofta mörkt nospigment, medan de tanfärgade och vita och röd/vita däremot saknar svart pigment och deras nosspegel är oftast ljusare brun-beige, men får inte vara opigmenterat rosa. Hos de blå beaglarna är nosspegeln normalt skiffergrå. Hos de piedfärgade beaglarna förekommer butterfly-nos, d.v.s. med en ljus strimma i mitten.
- Beaglar som har mycket svart i ansiktet, d.v.s. som är sotiga, får ett icke önskvärt, hårt uttryck.

Korrekt huvud: Hjässlinjen och nosryggen skall vara parallella. Stopet delar avståndet mellan nackknöl och nosspets i lika delar. Öronen skall vara ansatta i linje med yttre ögonvrån.

Alltför kort huvud med för välvd skalle och för markerat stop.

Alltför flat skalle, för kort och tunt nosparti och för lite läpp.

Beaglens huvud skall vara ungefär jämbrett.

Alltför smalt nosparti och för korta, högt ansatta öron.

Alltför bred och flat hjässa, för grova kinder och små ögon med hårt uttryck.

Käkar/tänder:

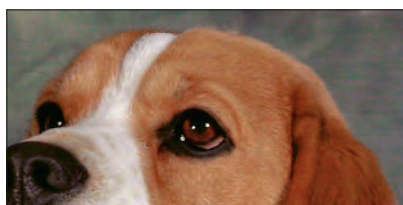
Käkarna skall vara starka med ett perfekt, regelbundet och komplett saxbett.

Kommentarer:

- Tångbett är en mindre avvikelse och påverkar inte bedömningen.
- Lindriga bettfel skall bedömas som ett fel bland andra fel.
- Kraftigt över- eller underbett, liksom så kallat trångt bett, d.v.s. att underkåkens hörntänder går upp i gommen, är abnormiteter och därmed diskvalificerande fel.

Ögon:

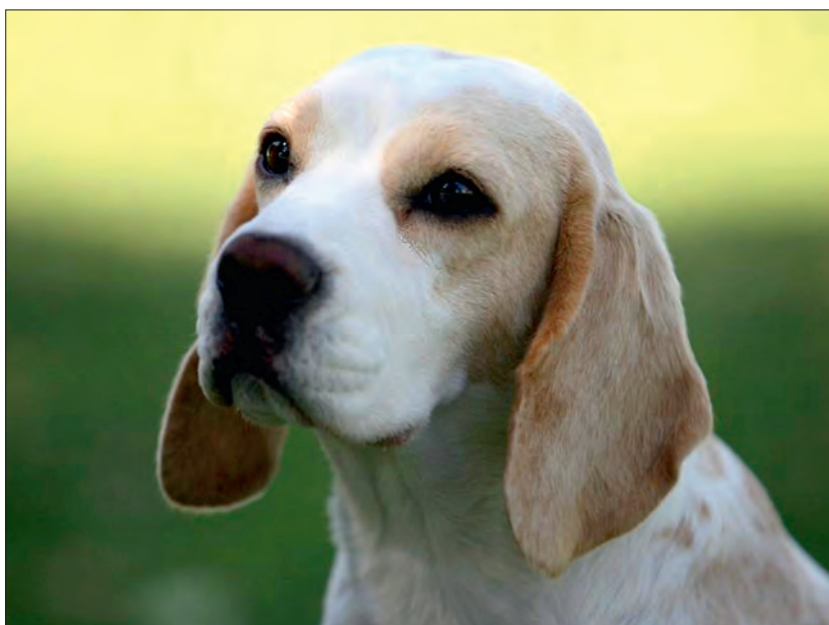
Ögonen skall vara mörkt bruna eller hasselnötsbruna. De skall vara tämligen stora, varken djupt liggande eller utstående, placerade brett isär och ha ett mildt och vänligt uttryck.

Något stora, runda ögon med lös nedre ögonkant.

Utmärkt ögonform och färg, men opigmenterad blinkhinna.

Tvåfärgad (lemon and white) tik med utmärkt pigment och uttryck.

Kommentarer:

- Ett mildt uttryck – **“the sweet beagle look”** – är en viktig exteriör detalj hos beaglen.
- Stora, utstående ögon, små “terrierögon” eller sneda ögon ger ett rasotypiskt uttryck. Utstående ögon löper också en större risk att skadas, särskilt vid jakt och är därmed ett allvarligt fel.
- Ögonlocken skall vara tättslutande. Lösa ögonkanter drar ner helhetsintrycket, och är framför allt en allvarlig funktionell svaghet under jakt.
- Helt eller delvis opigmenterade blinkhinnor är icke önskvärdt och kan störa uttrycket. Det har på senare tid blivit vanligare på rasen och bör därför uppmärksammas.
- De allra flesta beaglar har mörka bra ögon vilket är viktigt för uttrycket.
- Ljusa, stickiga, ögon är mycket ovanligt i rasen och ger ett felaktigt, hårt uttryck, vilket allvarligt drar ner helhetsintrycket.
- Ögon med helt eller delvis blå iris har dykt upp i rasen och drar beroende på omfattning mer eller mindre allvarligt ner helhetsintrycket. Om uttrycket blir rasotypiskt utgör det ett diskvalificerande fel.

Öron:

Öronen skall vara långa med rundade spetsar. De skall nästan nå till nosspetsen när de dras framåt. De skall vara lågt ansatta, tunna och hänga mjukt intill kinderna.

Kommentarer:

- Öronen skall vara långa och ansatta lågt, ungefär i linje med den yttre ögonvrån.
- Korta, spetsiga och högt ansatt öron förekommer fortfarande ibland och ger ett felaktigt uttryck.
- Alltför stora och tunga, bassetlika, öron är också fel, men förekommer sällan.

Korrekt ansatta öron av lagom längd, och med väl rundade spetsar.

HALS:

Halsen skall vara tillräckligt lång för att hunden lätt skall kunna spåra. Den skall vara något välvd och ha obetydligt med löst halsskinn.

Kommentarer:

- Halsen skall vara tillräckligt lång för att beaglen skall kunna spåra, d.v.s. i princip medellång. Kort, grov hals är en funktionell brist och ofördelaktigt för den drivande jakthunden. En lång svanhals är å andra sidan inte heller korrekt.
- Alltför mycket halsskinn, eller hakpåse, är ofördelaktigt.

Två tikar med utmärkt hals och halsansättning och en med kortare, sämre ansatt hals. Tiken till höger har också för mycket förbröst, s k duvbröst och dessutom något veka mellanhänder.

KROPP:

Kroppen skall vara välbalanserad, med kort länd.

Överlinje:

Överlinjen skall vara rak och plan.

Ländparti:

Ländpartiet skall vara starkt och smidigt.

Bröstkorg:

Bröstkorgen skall nå nedanför armbågarna. Revbenen skall vara väl välvda och nå långt bak.

Underlinje och buk:

Buklinjen skall inte vara överdrivet uppdragen.

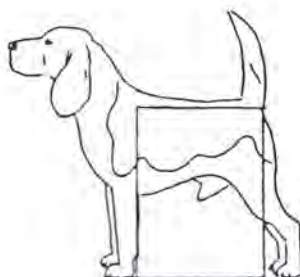
Tik av utmärkt typ med en stark, plan rygg och en välutvecklad bröstorg.

Kommentarer:

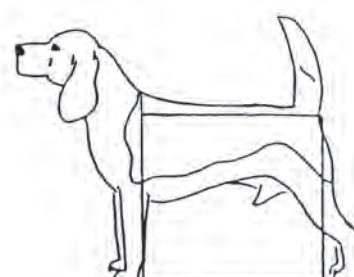
- **Beaglen skall vara en något rektangulär hund med ett kort, starkt ländparti.** Rektangulariteten lämnar utrymme för en lång, välvinklad skuldra och överarm och ett långt, lagom sluttande kors och därmed också som regel fria, vägvinnande rörelser.
- Idag är för långa ryggar sällsynta. Nu börjar vi istället se en del alltför korta ryggar, som ett resultat av inflytandet från USA, vilket utgör ett fel enligt FCI:s standard. Beaglen skall inte ge ett kvadratisk intryck. En för kort rygg tenderar att hämma rörelserna och kan medföra att hunden får ett kort, ineffektivt steg. Med en kort rygg följer också en kortare bröstorg och därmed sämre utrymme för hjärta och lungor.
- Beaglens rygg skall vara plan såväl i stående som under rörelse, och skall inte slutta från manken och bakåt.
- En lång bröstorg med väl utvecklade och väl välvda revben är en viktig detalj hos en drivande hund. Såväl flata revben som en tunnformad bröstorg är fel. Flata revben ger ofta en smal bringa, medan en hund med tunnformad bröstorg blir för bred i fronten.
- Bröstdjupet skall utgöra halva mankhöjden. Bröstkorgen skall nå strax nedanför armbågen.
- Kort bröstorg med åtföljande uppdragen buklinje är ett fel som har ökat i rasen, och som bör uppmärksammas.
- Beaglen skall ha en välutvecklad bringa framifrån sett, men inte något framträdande förbröst - s.k. **duvbröst**, vilket får hunden att se framtung ut. Även detta är något som för närvarande ses i ökande frekvens och därför bör uppmärksammas.

← *Tik av utmärkt typ och med en välutvecklad bringa utan framskjutande förbröst.*

Fel: Alltför kort rygg

Fel: Alltför lång rygg

SVANS:

Svansen skall vara kraftig och måttligt lång. Den skall vara högt ansatt och bäras glatt, men inte vara ringlad över ryggen eller bäras framåtriktad från svansroten. Svansen skall vara tätt behårad, särskilt på undersidan.

Kommentarer:

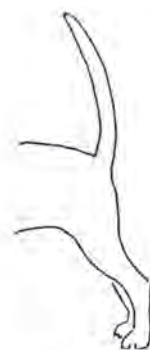
- Svansen är något av beagles adelsmärke. En korrekt buren svans (mellan "kl 12 och 13") med den vita svansspetsen, är också av praktisk betydelse under jakt då det gör det lättare att se hunden under sök eller arbete på slag i terrängen.
- En svans som bärs för högt bruten, eller böjd, över ryggen drar allvarligt ned helhetsintrycket. Det ses med något ökande frekvens för närvarande och bör uppmärksammas.
- En ringlad svans som bärs som en spetssvans, eller t.o.m. är ringlad ned på sidan av kroppen, påverkar helhetsintrycket allvarligt.
- Svansen skall vara tätt behårad och försedd med borste. Detta visar på bra pälskvalitet, och utgör också ett viktigt skydd mot skador vid jakt i tät vegetation. En lång, smal "piprensarsvans" drar ner helhetsintrycket.
- Defekta svanskotor och/eller kroksvans räknas enligt SKK/DK som ett fel bland andra fel och motiverar inte bedömningen Disqualified om det inte är så gravt att det är att anse som en abnormitet.

Korrekt svansansättning och svanslängd.

För lågt ansatt och för glad svans.

För lågt ansatt och för lång svans med för lite päls

Piprensarsvans.

Ringsvans.

Glad svans.

"Klockan två".

EXTREMITETER:

FRAMSTÄLL

Skulderblad:

Skuldrorna skall vara väl tillbakalagda. De får inte ha alltför kraftigt utvecklad muskulatur.

Armbåge:

Armbågarna skall ligga väl an mot kroppen och får varken vara inåt- eller utåtvridna.

Underarm:

Frambenen skall vara raka och placerade väl under kroppen. De skall ha god substans och rund bentsomme och får inte avsmalna mot tassarna.

Mellanhand:

Mellanhänderna skall vara korta.

Framtassar:

Framtassarna skall vara väl slutna och starka. De skall ha väl välvda tår och kraftiga trampdynor. Tassarna får inte ha formen av hartassar. Klorna skall vara korta.

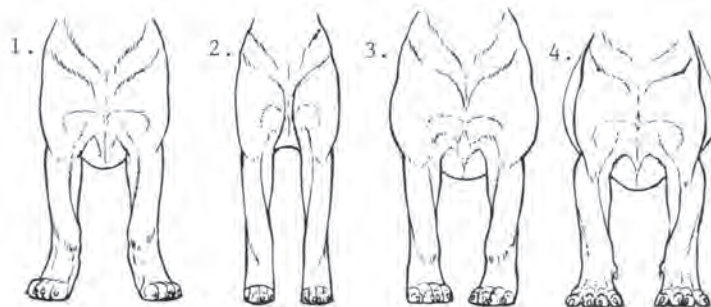
Tik av utmärkt typ och med en lång, bra skuldra och överarm.

Kommentarer:

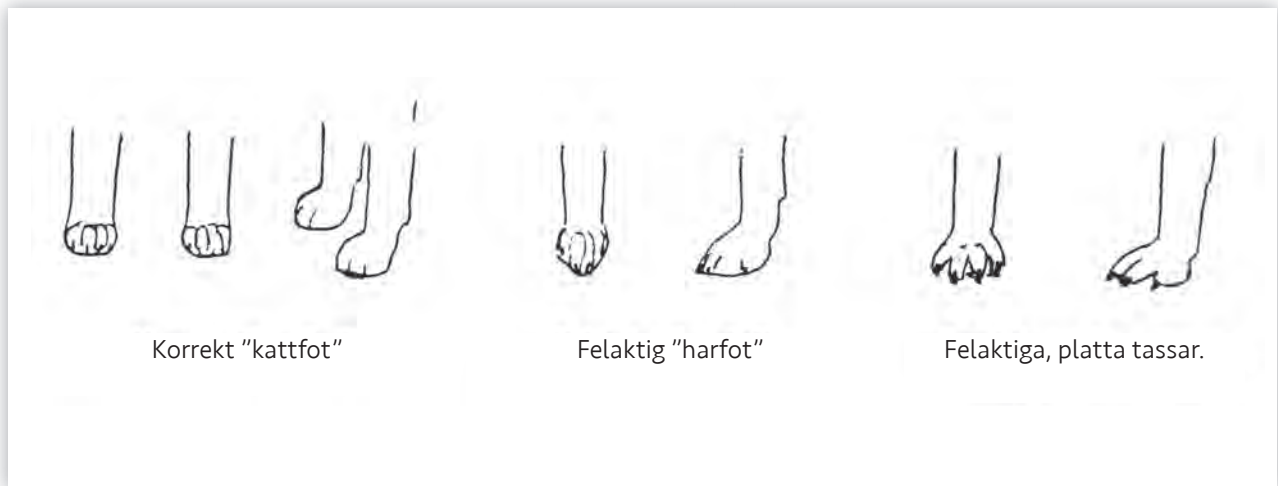
- Beaglen skall varken vara alltför högställd på benen, eller lågställd.
- Beaglen skall ha ett väl tillbakalagt och långt skulderblad och en lång överarm, så att armbågsleden kommer väl in under hunden. En kort överarm och en öppen skuldervinkel är mycket vanligt förekommande fel inom rasen. Långa, välplacerade skuldror och långa överarmar bör därför särskilt premieras och framhållas i kritiken.
- Frambenen skall framifrån sett vara **alldeles raka**. Krokiga framben är tecken på en tillväxtrubbning i de långa rörbenen, eller utgör en del av ett genetiskt betingat allvarligt sjukdomskomplex i beaglerasen sammanhängande med chondrodystrofi. **Chondrodystrofi** hos beagle är en abnormitet och utgör ett diskvalificerande fel.
- Enligt SKK/DK (2009-04-20) skall det även i övriga fall där frambenen är så krokiga att de påverkar hälsa och sundhet anses vara en anatomisk defekt, annars är det ett fel bland andra fel.
- Inåtvridna framtassar (toe-in) ses då och då i rasen, men är inte något allvarligt funktionellt fel.

Utmärkt front.

1. Utvridna framtassar. 2. För smal bringa. Grund bröstorg. 3. För vid bringa. Toe-in. 4. Svängda framben. Tunnsformad bröstorg. Platta tassar.

BAKSTÄLL

Lår:

Låren skall vara muskulösa.

Knäled:

Knälederna skall vara väl vinklade.

Has/hasled:

Hasorna skall vara stabila, korta och parallella.

Baktassar:

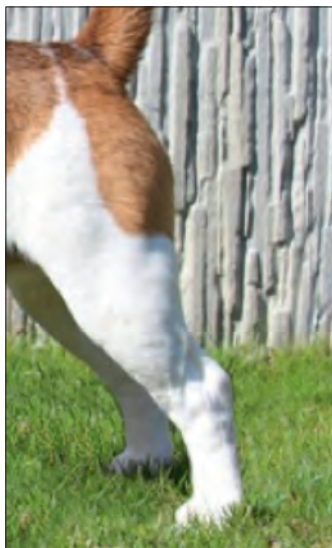
Baktassarna skall vara väl slutna och starka. De skall ha väl välvda tår och kraftiga trampdynor. Tassarna får inte ha formen av hartassar. Klorna skall vara korta.

Kommentarer:

- Dålig knäledsvinkling förekommer i rasen. Det utgör ett allvarligt fel eftersom det ger dålig hållbarhet. Välvinklade knän och låga, bra hasor bör därför premieras och framhållas i kritiken.
- Övervinklade bakställ är ovanliga men utgör också en svaghet.
- De höga, korta och väl knutna tassarna med starka trampdynor är en av beaglerasens verkliga tillgångar. De utgör en mycket viktig funktionell detalj och som underlättar för beaglen att jaga även på skarpt vinterföre utan att trampdynorna går sönder.
- Svaga, platta tassor är mycket ovanligt i rasen och bör därför slås ned på hårt när de förekommer, samt omnämnas i kritiken.

*Korrekt vinklat bakställ.
Utmärkta, starka tassor.*

*Knappt vinklat bakställ.
Väl knutna tassor.*

*Övervinklat bakställ.
Något platta tassor.*

RÖRELSER:

Under rörelse skall ryggen vara plan och stram, utan någon tendens till rullning. Steget skall vara fritt med stor räckvidd fram. Benen skall föras rakt utan tendens till höga lyft. Bakbenssteget skall ha bra påskjut. Bakbensrörelserna får inte vara trånga och frambensrörelserna får inte vara paddlande eller nystande.

Bra steglängd. Korrekt plan rygglinje.

Kommentarer:

- Det är en rastypisk detalj hos beaglen att ryggen inte skall vara sluttande, utan plan och stram såväl i stående som i rörelse, och utan någon tendens till rullning.
- Beaglen skall ha lediga, vägvinnande, parallella och effektiva rörelser. Korta, trippande steg är ett funktionellt fel som allvarligt drar ner helhetsintrycket.
- Paddlande eller nystande frambensrörelser och trånga bakbensrörelser är ganska vanliga i rasen. Även inåt-tåade frambensrörelser förekommer ibland. Alltför vida frambensrörelser kan ses bl.a. om hunden har en tunnformad bröstorg eller är överviktig. Parallella, fria rörelser skall särskilt premieras.

Goda rörelser.

Paddlande frambensrörelser.
Ett inte ovanligt fel hos beagle.

Nystande frambensrörelser.

PÄLS:

Pälsstruktur:

Pälsen ska vara kort, tät och ge gott skydd mot väder och vind.

Kommentarer:

- Det förekommer en del beaglar med ett alltför kort och tunt hårlag, s.k. sälpäls, och detta är en stor nackdel eftersom det dels gör beaglen mer känslig för väder och vind och dels ger sämre skydd vid jakt i tät vegetation.
- Bruket att trimma beaglen är mycket utbrett i USA, där i princip alla utställningsbeaglar trimmas. Det förekommer däremot praktiskt taget aldrig i England. I Norden förekommer det sparsamt. Att trimma bort morrhåren på hundens nos och huvud gör den mer utsatt för skaderisk. I den mån trimningen försvårar eller omöjliggör bedömningen av pälskvaliteten skall detta medföra sänkning av prisvärlden eller i extrema fall att hunden ges KEP.

Hanhund med utmärkt pälskvalitet.

Färg:

Svart, tan och vit (tricolour); blå, tan och vit; vit med grävlingfärgade fläckar (badger pied); vit med harfärgade fläckar (hare pied); vit med blekgula fläckar (lemon pied); blekt gul med vita markeringar, röd med vita markeringar, tanfärgad med vita markeringar; svart med vita markeringar; enfärgat vit. Skimmelteckning (mottle) får förekomma i alla ovan nämnda färgkombinationer med undantag för enfärgat vit. Svansspetsen skall vara vit. Inga andra färger är tillåtna.

Kommentarer:

- I Sverige registreras beaglen enligt SKK:s registreringsavdelning endast som antingen **Trefärgad** (d.v.s. svart, tan och vit) eller **Gul och vit** (d.v.s. **tvåfärgad**). Egentligen förekommer den i 14 erkända färgvarianter.
- Den helt dominerande färgvarianten är de Trefärgade, (svart, tan och vita). Näst vanligast är de Tvåfärgade i olika nyanser av gult och vitt (Lemon and White, Tan and White, Red and White). Alla dessa förekommer också med s.k. mottling, d.v.s. med prickighet och/eller skimmelteckning.
- Till de mer ovanliga färgerna hör de Blå (d.v.s. blå, tan och vita) och de tre piedfärgerna: Badger Pied, Hare Pied och Lemon Pied,
- Mycket sällsynta färger är de tvåfärgat svart och vita, och de enfärgat vita.
- De tre piedfärgerna är speciella och nedärvs annorlunda än de vanligare färgerna. De är fortfarande vanligt förekommande i jaktpacken. På utställningarna ses numera framför allt en del beaglar som är Hare Pied. Som vuxna är de ofta inte möjliga att särskilja från de ljust trefärgade. Men som valpar är färgskilnaden mycket tydlig.

EXEMPELBILDER AV DE OLIKA FÄRGERNA HOS BEAGLE:

Tricolour:

Trefärgad (svart, brun och vit).

Mörkt trefärgad

Ljust trefärgad

Brokig trefärgad

Blå, tan och vit:

Två blå beaglar, med en trefärgad beagle i mitten.

En trefärgad, en blå och två tanfärgade och vita valpar.

Badger pied:

Det vita är här vitt, och det övriga en blandning av svart, grå och cremefärgade hårstrån. Ser ut ungefär som en gammaldags rakborste av grävlingshår.

Två vuxna grävlingfärgade och vita hanhundar (badger pied) och en valp. Alla pied-färgade beaglar har oftast en ljusare stimma på nosspegeln, s.k. butterfly nose, vilket är tillåtet.

Hare pied:

Det vita är här vanligtvis cremefärgat och tecknen är en blandning av orange, beige, grå och svarta hårstrån. Liknar färgen hos en (fält)hare.

En vuxen hare pied-färgad tik av utmärkt typ.

En hare pied-färgad valp, av utmärkt typ.

En vuxen hanhund av snarlik färg, men den är inte hare pied utan ljus trefärgad, vilket framgår av fotot av honom som valp.

En trefärgad, en tanfärgad och vit och en hare pied-färgad valp.

Lemon pied:

Det vita är här inte rent vitt utan mer cremefärgat och tecknen har citrongula hårstrån bandade med cremefärgade och svarta stråk, vilket ger en jämn grå-creme färg. (I den svenska översättningen av beaglestandarden har denna färg tyvärr blivit felaktigt beskriven som "vit med blekgula fläckar". De piedfärgade hundarna är alla de facto tre-färgade).

En lemon pied-färgad hanhund.

Bilderna visar hur varje enskilt hårstrå hos de piedfärgade beaglarna har band med tre olika färger, vitt eller creme, tanfärg och svart eller grått.

Lemon and white

Ljust gul och vit. (Tvåfärgad).

Tan and white

Tanfärgad och vit. (Tvåfärgad).

Red and white

Röd och vit. (Tvåfärgad).

Nospegeln hos de tanfärgade och vita och de röd och vita beaglarna är ofta ljusare, som den på bilden. Den ska dock inte vara opigmenterat rosa.

Tricolour mottle:

Mörkare och ljusare tricolour mottle

BEAGLEN FÖREKOMMER ALLTSÅ I EN MÄNGD OLIKA FÄRGER, och har varierande utbredning av de vita partierna (t.o.m. helt vit), med enda kravet att svanstippen måste vara vit. Det är således inte korrekt att tala om "orena färger" på en beagle. Sotighet i ansiktet ger dock ofta ett felaktigt, hårt uttryck, vilket drar ned helhetsintrycket.

Ej godkända färgvarianter:

- Det förekommer en klassisk houndfärg hos beaglen som inte är godkänd i England, och därmed inte heller inom FCI, och det är **Leverfärgad, tan och vit**. (Det är däremot en godkänd färg i USA). Anledningen till att leverfärgen inte är godkänd i England är att den oftast åtföljs av ljusa ögon med en grönaktig färg på iris, vilket ger ett otypiskt, hårt uttryck och därför anses icke önskvärt.
- Det har lokalt i Sverige förekommit en linje med beaglar som är **tigrerade** (brindle), d.v.s. har mer eller mindre uttalade svarta ränder i de bruna partierna. Detta är inte, och har aldrig varit, någon erkänd "houndfärg", utan utgör liksom leverfärgen ett **diskvalificerande fel**.

Exempel på ej godkända färger hos beagle.

Leverfärgad, tan och vit: Valpkull bestående av två trefärgade och två leverfärgade, tan och vita valpar, samt bilden i mitten en lite äldre leverfärgad, tan och vit valp.

Tigrering: Bilden till höger visar en trefärgad tigrerad beagle. Observera de svarta ränderna i de bruna partierna på huvud, bog och lår.

STORLEK/VIKT:

Mankhöjd:

Önskvärd minimihöjd 33 cm.

Önskvärd maximihöjd 40 cm.

Kommentarer:

- Beaglen har en önskvärd mankhöjd om mellan 33 och 40 cm (egentligen 13 till 16 tum = 33 till 40,6 cm, i vår tidigare standard avrundat till 41 cm). Avvikelse från önskvärd mankhöjd är ett fel bland andra fel.
- Beaglen är alltså inte en mätras, men domare uppmanas att mäta de hundar som förefaller ligga över eller under det önskvärda intervallet och att föra in måttet på kritiklappen och i resultatlistan.
- Mankhöjd under eller över det önskvärda intervallet skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse. För beaglar som är någon cm under eller över önskvärd mankhöjd bör priset sänkas något. Vid en större avvikelse bör priset sänkas mer. Bedömningen Sufficient är ett "brett" pris, d.v.s. skall tilldelas hundar som är tydligt för små eller för stora, men fortfarande typiska beaglar. Först när avvikelsen i storlek medför att beaglen ser otypisk ut för rasen skall den tilldelas Disqualified.
- Mankhöjden mäts från skulderbladsspetsarnas högsta punkt och mot ett plant underlag. Måttet anges som **närmaste halva eller hela cm.**
- **Observera att standarden inte anger någon idealhöjd för rasen.** Detta har sin historiska bakgrund i att vad som är lämpligast storlek för rasen beror på i vilken typ av terräng hunden skall jaga. Beaglar med en mankhöjd vid den undre, eller den övre, gränsen av det önskvärda intervallet är alltså lika korrekta i sin storlek som de vars mankhöjd ligger i mellanskiktet.
- **Standarden anger inte heller någon skillnad i mankhöjd för hanhundar och tikar.** Anledningen till detta är framför allt att det är viktigt när man jagar med dem i pack att alla hundarna i packet är ungefär lika snabba, oavsett kön. Dessutom ger det ett mer enhetligt intryck av packet. Det är alltså lika korrekt för en hanhund som för en tik att ha en mankhöjd på 33 cm, liksom för en tik att vara på den övre önskvärda gränsen.

Ett uttrycksfullt tikhuvud.

FEL:

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt hundens förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

DISKVALIFICERANDE FEL:

- Aggressiv eller extremt skygg
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Kommentarer:

- Den engelska rasstandard för beagle anger, i likhet med de för övriga raser vilka har England som hemland, inte några diskvalificerande fel eftersom man där inte har någon kvalitetsbedömning utan bara konkurrensbedömning vid utställningarna.

I samband med SBlK:s exteriördomarkonferens 2009 begärdes klagor från SKK:s Domarkommitté beträffande hur några förekommande exteriöra avvikelser i rasen skall bedömas (SKK/DK, 2009-04-20). Därvid uttalade SKK/DK följande:

Som ett fel bland andra fel hos beagle betraktas bl.a.:

- Delvis blå iris, om det inte är så mycket att det ger ett rasotypiskt uttryck
- Krokiga framben, om de inte är så krokiga att det påverkar hälsa och sundhet
- Svans som bärs framåt över ryggen och ringlad ner på sidan som hos en spets
- Över- eller underbett, om det är lindrigt till måttligt uttalat
- Kroksvans och/eller defekta svanskotor

Som diskvalificerande fel hos beagle betraktas bl.a.:

- Beagle som är rasotypisk
- Beagle som har undermåligt temperament (är aggressiv eller extremt skygg)
- Beagle som har ej godkänd färg (t.ex. leverfärg eller tigrering)
- Beagle som har olika abnormiteter, t.ex.
 - Så krokiga ben att det påverkar hälsa och sundhet
 - Kraftiga bettfel där t.ex. underkäkens hörntand/hörntänder går upp i gommen, eller kraftigt över- eller underbett

NOTA BENE:

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

TESTIKLAR:

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

TACK

**Vi riktar ett stort tack till alla fotografer och hundägare som har bidragit med bildmaterialet.
We extend our sincere gratitude to the photographers and beagle owners who have contributed to the illustrations.**

Andrew Brace (UK), Madeleine Bäck, Beagle Klubben (DK), Christa Edwardsson, Samantha Goldberg (UK),
Lynda & Pamela Havard (UK), Inger Johansson, Pillan Klebo, Evelyn Koster (DE), Catharina Linde Forsberg,
Annica Lindström, National Beagle Club (USA), Johan Olsson, Deryck & Linda Player (UK), Kristin Schröder (DE),
Ewa Swedare Riddaregard, Ingemar Zentio.

Ett särskilt tack också till FOTO URMA för ett fantastiskt utfört jobb, och snabbt dessutom.

Detta kompendium är utarbetat av Catharina Linde Forsberg
åt Svenska Beagleklubben inför exteriördomarkonferensen 2016

Layout FOTO URMA